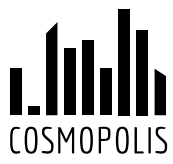

CAZ FREAROVÁ

MRAZIVÁ KRUTOST

RODINA, KTERÁ DRŽÍ POSPOLU.
A TAJEMSTVÍ, KTERÉ JE VŠECHNY DRŽÍ V ŠACHU

CAZ FREAROVÁ

MRAZIVÁ KRUTOST

RODINA, KTERÁ DRŽÍ POSPOLU.
A TAJEMSTVÍ, KTERÉ JE VŠECHNY DRŽÍ V ŠACHU

Úpozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

STONE COLD HEART

Caz Frear

Copyright © Caz Frear 2019

Translation © Kateřina Elisová 2020

© Grada Publishing, a. s., 2020

Z anglického originálu *Stone Cold Heart*, vydaného nakladatelstvím Zaffre

Publishing v roce 2019, přeložila Kateřina Elisová

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová

Redakční úpravy Dana Řezníčková

Korektura Monika Jitřenková

Obálka, grafická úprava a sazba Ondřej Mikulecký

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2020 jako svou 7551. publikaci

Tisk CPI Moravia Books

Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-271-1502-0 (ePub)

ISBN 978-80-271-1501-3 (pdf)

ISBN 978-80-271-2858-7 (print)

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, podniky, organizace, místa a události jiné než běžně známé jsou buď produktem autorovy fantazie, nebo jsou použity fiktivně. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, živými či mrtvými, událostmi nebo místy je zcela náhodná.

Věnováno Thomasovi, Katie a Charliemu.

@**MadLou** si přeje, abych se při porodu zadusil vlastní placentou.

@**daveholby2** se zajímá, jak můžu žít sám se sebou.

Mad Lou odpovědí nepoctím, ale Dave má vlastně pravdu. Víte, vždycky jsem věděl, že to mám v sobě – někoho zabít. A jestli s tím poté budu moct žít, to je vážně otázka.

Protože můžete sami sebe vodit za nos, že víte, jací jste. Můžete o sobě prohlašovat, že jste silná osoba, slaboch, nebo takový ten životní průměr, který se zmítá mezi válečníkem a zbabělcem v závislosti na tom, z jaké strany vylezete z postele. Ale věřte mi, dokud nevidíte, jak z něčích očí vyprchává světlo, a přitom víte, že právě vy jste cvakli vypínačem, vy jste rozdrtili poslední vteřiny naděje, nemáte ani ponětí, co síla a slabost znamenají. Nemáte představu, s jakými hrůzami jste schopni naučit se žít.

Pochopte, *život* vás s tím nakonec donutí žít. Jeho stereotypy. Jeho režim. Způsob, jakým vás zatáhne do další záležitosti ještě předtím, než správně zhodnotíte tu poslední.

A v zásadě se stejně nic nemění. Svět se stále otáčí. Po dni následuje noc. Dál stojíte v supermarketu ve frontě a díváte se, jak se vám podařilo vybrat si tu nejpomalejší. Pořád fňukáte kvůli jízdnému za vlak, účtům za telefon, bankomatům, které nevydávají hotovost.

Stále žijete.

A ona by také žila. Kdyby se, sakra, uklidnila.

1

Srpen 2017

„Cat, počkejte...“

Ví, jak se jmenuju. *Sakra, jak může znát moje jméno?*

Jdu stále dopředu a předstírám, že jsem ho v nepřetržitém klokotání kávovarů a v tichém zvuku fádního jazzu neslyšela. Jsem téměř u dveří. Jen pár kroků a budu bezpečně venku, mimo dosah Casanovy pozornosti si budu vychutnávat vůně ukoptěného Londýna.

Teplé pivo. Naftu z autobusu. Kapky deště dopadající na horké chodníky.

Blaho.

„Hej, Cat, počkejte chvíli...“

Ten okamžik se blíží a já bych se nejradši nakopala za to, že se neřídím vlastním instinktem a že jsem nešla někam jinam. Vlastně bych mohla nakopat detektiva konstábla Bena Swainese. Od té doby, co Swaines začal chodit s baristkou ze Sydney, stal se jedním z nejhorších kávových snobů. Teď je všechno *zemité* a *pryskyřičné*, protože proč používat jedno přídavné jméno, když můžete říct tři nebo čtyři?

Vždyť já dokonce tu břečku ani nepiju.

Casanova, majitel Grindhouse, ji používá jako lest, aby se mnou několik posledních týdnů mohl flirtovat. Navrhuje mi, že mě vezme do Vídně – samozřejmě první třídou –, kde je povinen svézt mě kočárem. A tvrdí, že jen „sex a runda golfu na Gleneagles“ se můžou vyrovnat vzrušení z objevení nového jedinečného kávového zrna.

Jak říkávala moje máma – lidé jsou různí.

„Prosím... počkejte...“

Tentokrát mluví hlasitěji. Naléhavěji. Ničemu nepomáhá, že je pozdní odpoledne a v Grindhouse je mrtvo. Jsem tady jenom já a jedna babča, která s vypjetím posledních sil cpe batoleti lepkavou kaši do zkřivené pusy. Takže neexistuje způsob, jak bych ho mohla ignorovat, a přitom nevypadat jako sprosták nebo absolutní hluchon. Protože není zbytí, nasadila jsem neutrální výraz a s úsměvem se otočila. Už vyšel zpoza pultu, takže se cítím na okamžik zmateně, neboť vidím celou jeho postavu. Protože co sem chodím, byl člověkem jen z poloviny. Jen plující torzo v košili Ralph Lauren, které se chová povýšeně a servíruje *macchiato*.

„Bože můj, ani mi to neříkejte.“ Praštím se rukou do čela. „Zase jsem nechala kreditku v terminálu, že jo?“

Mohla by to být moje chyba? Možná jsem s ním flirtovala? Možná si plete zapomnětlivost se spletitou formu přede hry?

„Ne, ne, nic takového,“ zakoktá, což je samo o sobě dost divné. „Jen jsem vás chtěl o něco poprosit. Je to poměrně choulostivé. Můžeme se posadit?“

Jedná se spíš o pokyn než o pozvání, a já bych rozhodně měla odmítnout. Vlastně jsem to měla udělat už před několika týdny. Měla jsem říct: *Ne, nechci s vámi letět do Vídně. Nikam s vámi nechci. Mám přítele, ze kterého mě mrazí v břiše a který se mi nevysmívá, když ztratím pas.* Jenže já nikdy neuměla promptně zareagovat. Vždycky chci lidi potěšit. A ze stejného důvodu chodím pro kafe, i když kávu vlastně ani nepiju.

A z toho samého důvodu jsem se zdráhavě posadila a pokynula mu rychlým a esteticky vypadajícím gestem, které jsem zvyklá předvádět. Nevím proč, ale z druhé strany pultu jsem nikdy docela nedocenila, jak úžasně vypadá. Má vlasy černé jako uhel. A jeho oči

mají barvu letité whisky. Řasy, které bych s ním s radostí měnila. Hádám, že je mu kolem čtyřiceti, a oplývá onou vražednou kombinací chlapeckého vzhledu a zkušeností staršího chlápka. Pochybuju, že spí příliš často sám. A řekla bych, že odmítnutý je ještě méně často.

„Takže, co pro vás můžu udělat?“ Můj hlas zní, jako by patřil přerostlé skautce. „Ale musíte mi to říct rychle, protože nemůžu dopustit, aby naši jednotce vychladlo kafe. Zním lidi, které vyhodili i za menší prohřešek.“

Odmlíčí se a odkašle si. „No, je to trochu trapné a vážně se omlouvám, že vás s tím obtěžuju, ale týká se to mé manželky. Chová se dost... dost divně. Vede opravdu znepokojivé řeči. Takhle ji vůbec neznám a popravdě musím říct, že začínám mít obavy.“

Jeho manželka?

Batole křičí, takže rychle předstírám zájem, abych získala pár vteřin a mohla překalibrovat, kam teď vlastně směřujeme. Zdá se, že nemá v úmyslu mě svádět. Bohužel člověk může zájem o konfiskaci vycpané žirafy předstírat jen omezeně dlouho, takže se neochotně otáčím a věnuju mu účastný úsměv.

„To mě mrzí. Ale nejsem si jistá, jak bych mohla pomoci.“

„No, myslel bych si, že je to evidentní,“ řekne a tváří se zmatečně. „Jste od policie.“

„A jak to víte?“

„Vím co?“

„Že jsem policajtko. Můžu se rozloučit s jakoukoli prací v utajení, jestli je moje institucionalizace *tak* evidentní.“

„Většinou chodíte s tím tlustochem – a ten je zaručeně polda. Věřte mi, když člověk skoro deset let pracuje kousek od policejní stanice, rozezná různé signály. Špatně padnoucí oblek, nádech důležitosti. Tohle je vždycky prozradí.“ Výraz v jeho tváři zjihne. „Vy jste ale jiná.“

Pokračuju: „Pořád ale nerozumím. Jak vám může s vaší manželkou pomoci fakt, že pracuju u policie?“

„Potřebuju poradit, samozřejmě.“

Okamžitě se uvolním, protože vím, že za deset minut se tomu budu smát. Pobavím tím třeskutým vtípem o chlapovi, který si plete Metropolitní policii s manželskou poradnou. Je ze stejného soudku jako ten blázen, který požádal Parnella – což je onen zmíněný „tluštěch“ –, aby zatkl sousedy, protože jejich stromy stíní jeho satelitu, takže nemůže sledovat wrestling.

Ale jsem profesionál, takže ihned nasadím odpovídající vážný tón: „Opravdu je mi líto, že máte problémy, ale to není policejní záležitost. Určitě máte přítele nebo někoho z rodiny, s kým si můžete promluvit? A jestli si vážně děláte starosti ohledně jejího duševního zdraví, možná že by lékař mohl...“

„Doktor! Starosti *o ni*?“ Zvučně se zasměje a jeho smích je protnutý zlobou. „Vy mi nerozumíte. Nebojím se o ni. Ale o sebe. Je nevyrovnaná. Několikrát mi vyhrožovala.“

To ovšem všechno mění. Z toho si srandu dělat nebudu.

„Aha, tak dobře, výhrůžky *jsou* policejní záležitost. Vyhrožovala vám fyzicky? Protože jestli ano, pak takový případ bereme *oprávdu* vážně. Budete ale muset jít na místní policejní oddělení a podat oficiální stížnost. To je moje rada.“

Rozrušeně točí palci. „Nevyhrožuje mi fyzicky. Na to je moc chytrá. Je taková jemná. Mazaná. Lidi ji podceňují.“

„Můžete být konkrétnější?“

„Konkrétnější?“

Jsem opatrná, abych mu nevkládala slova do pusy, ale čas běží a já musím projít hromadu svědeckých výpovědí. Případ ubodání v prodejně rychlého občerstvení na Caledonian Road, kde – věřili

byste tomu? – byl každý natolik zaneprázdněný tím, aby si koupil smaženou rybu, že si nevšiml, že došlo pár centimetrů před ním k vraždě.

„Vydírá vás? Ničí vaše věci?“

„Ne, ne, nic takového.“ Jeho tón napovídá, že je ze mě frustrovaný. Bože, *sama ze sebe* jsem frustrovaná. Mám pocit, jako bych nechápala podtext. „Jde o to, že spíš... no, pořád opakuje, že budu trpět, že mě donutí zaplatit. Říká to snad každý den. Je náladová. A pak vyhrožuje. Je to dost konkrétní?“

Konkrétní – ano, protizákonné – ne. Ačkoli se jedná a šedou zónu, která stále více šedne. Z pohledu zákona slova nepředstavují zbraň, ale jak dochází ke schvalování nových právních předpisů, dělat druhému ze života peklo se už netoleruje tak jako dřív. Amen.

„A za co musíte zaplatit? Omlouvám se, že se ptám, ale kontext je u tohoto typu stížností opravdu důležitý.“

Potlačí úsměšek, který říká *zkus hádat*. „Co byste řekla? Cat, nikdo není dokonalý. Nikdy jsem netvrdil, že jsem nejpočestnější manžel na světě.“

Prohlášení, které kdy učinilo asi deset procent ze všech partnerů.

V tu chvíli se rozhodnu. Hodím mu kost a vypadnu. Zpátky do chaotického bezpečí kanceláře 4. týmu oddělení vražd. A Swainesovi klidně koupím jeden z těch nóbl kávovarů, pokud to bude znamenat, že sem už nikdy nebudu muset vkročit.

„Poslouchejte, jediné, co k tomu můžu říct, je, že pokud k tomu dochází každý den, pak by se mohlo, opakuji *mohlo*, jednat o případ určité formy domácího násilí – manipulativní a nátlakové jednání.“ Nakloní se blíž a v obličeji má fascinovaný výraz. Na můj vkus je příliš blízko a tváří se příliš zaujatě. Tenhle chlap moc osobního prostoru druhým nedává. „Jde o poměrně nový druh trestného činu,

který se týká emocionálního zneužívání ve vztahu. Neexistuje příliš takových precedentních případů a varuju vás, že je opravdu *velmi* těžké takové chování dokázat.“

„Manipulativní a nátlakové jednání,“ opakuje, jako by chtěl zjistit, jak to zní nahlas. „Děkuju.“

Postavím se a zvednu teď už jen vlažné kávy. „Jak jsem ale řekla, bez toho, abych věděla víc, nevím jistě, jestli se o takový případ jedná. A bohužel se nejedná ani o moje pole působnosti. Ale promluvte si s někým z místní stanice a uvidíte, co si o tom myslí.“

Zakroucí hlavou. „Ne, nepotřebuju mluvit s nikým dalším. Hodně jste mi pomohla.“ Tím si nejsem tak jistá. Dokonce o tom pochybuju víc, než bych chtěla. „A kromě toho si ve skutečnosti ani nehodlám stěžovat. Dokonce jí ani neřeknu, že jsem s vámi mluvil. O tom to není.“ Usměje se a já se zachvěju. „Jen bráním svoji pozici, to je všechno. Chci zjistit, čím jí můžu pohrozit, pokud se její chování ještě zhorší.“

To je šílené. Přišla jsem jen pro tři kávy Cubano a meruňkovou celozrnnou sušenku.

Doprovodí mě ke dveřím a postaví se před kliku. „A jaké je vlastně vaše pole působnosti, Cat? Nechte mě hádat... myslím, že vraždy?“

„Hned napoprvé.“

To ho pobaví. „Vážně? Dělal jsem si srandu. Vypadáte až moc... moc sladce, abyste měla co do činění s vraždami. To bude těmi kudrnami... a pihami, samozřejmě.“ Cvrnkne mě do nosu, a ten pohyb je tak rychlý, že mám sotva čas ucuknout, natož abych ho koplá kolenem do koulí. „Tak mi řekněte, jak dlouho jste u policie?“

„Minulý týden jsem měla páté výročí.“ Nakloním hlavu ke dveřím. „A jestli chci, abych oslavila i šesté, tak už vážně musím jít.“

„Páni! Pět let a pořád ještě ostatním chodíte pro kafe?“

Vědoucně se usměje, ale ať se propadnu, jestli vím, co si myslí, že ví. „Musíte být opravdu horlivá.“

A je to tady. Nároky dobře vypadajícího chlapa. Ten egoistický reflex, díky němuž předpokládá, že to dělám kvůli němu.

„Pak si musíte vzít tohle. Trvám na tom. Jako moje poděkování.“ Sáhne za mě pro vyřezávanou dřevěnou masku, která představuje černo-červeného ďábla, scvrklého a groteskního. „Dřevo je tradiční dárek k pátému výročí a stejně jsem se jí chtěl zbavit. Děsí zákazníky, hlavně děti. Ale je to starožitnost, má cenu.“ Masku si přidrží před obličejem a jantarové oči mu září v úzkých, zubatých štěrbinách. „Pořídil jsem ji, když jsem byl na služební cestě v Huehuetenango, což je v Guatemale, kdybyste nevěděla. Má se jednat o El Conductor, který je jinak známý jako hlavní Luciferův pomocník.“

Věnuju mu nepatrný úsměv, protože se mi odněkud podaří vydolovat dobré způsoby. „Děkuju, to je od vás opravdu milé, ale bohužel si ji nemůžu vzít. Přijímat dary od veřejnosti je proti pravidlům a já na pravidlech lpím.“

Což je tvrzení hraničící s parodií, vzhledem ke lžím, které jsem kdy řekla. Vzhledem k mezím, které jsem překročila.

Ale co? Nikdy jsem netvrdila, že jsem nejpočestnější polda na světě.

Další prohlášení, které kdy učinilo asi deset procent ze všech poldů.

2

Listopad 2017

Úterý

To, že jsem už na Coronation Gardens kdysi byla, jsem si uvědomila, až když odjela poslední sanitka a naskytl se mi úplný výhled na graffiti. Vlastně jsem tady byla několikrát. Uběhlo už určitě aspoň dvacet let od chvíle, kdy jsem seděla v obývacím pokoji v čísle třicet devět a bušila do klapek velkého klavíru paní Flintové skladbu *Malinkatý pavouček*. A bezútěšný slogan, který za ta léta ani moc nesešel, se nejasně rýsoval napsaný velkým písmem nad popelnicemi na kolečkách.

VIDÍM LIDI, ALE ŽÁDNOU LIDSKOST

Ovšem paní Flintová za tu dobu už jistě sešla. Musí jí být osmdesát, možná víc. Ale vzhledem ke skutečnosti, že se ani tenkrát nezdálo, že by se těšila dobrému zdraví – její bledost hraničila s průsvitností a její kašel odtrhával tapety ze zdí – by bylo fér předpokládat, že už pravděpodobně umřela.

Kdežto Naomi Lockhartová je mrtvá zcela určitě. A to jí bylo teprve dvaadvacet.

„Optimistické tvrzení,“ prohlásí Parnell a zapíná si přitom pracovní kombinézu. „Musí být hezké to vidět pokaždé, když vyjdeš z domu. Člověk hned energicky přidá do kroku.“ Hodí mi pár návršků na boty. „Ale řekl bych, že pro dnešek to docela sedí, nemyslíš?“

Souhlasně zavrčím, ale ve skutečnosti si nejsem jistá. Lidskost vidím po celé vnější délce policejního kordonu. Je ve slovech důchodců, kteří sem civí a přitom vzpomínají na doby, kdy člověk mohl nechat dveře do domu otevřené a policajti nevypadali jako děti. Je v zamračených výrazech rodičů, kteří sevrou své děti trochu pevněji a slíbí jim, že si večer můžou hrát trochu déle. Což je odměna, kterou získaly jen z toho prostého důvodu, že jsou naživu. Je v jekotu školáků smějících se psovi, který zvedá nohu u kola audiny Steeleové. I u skupiny trochu starších dětí, které křičí: „Dívejte, Teletubbies,“ když kolem nich s Parnellem procházíme v šustících papírových kombinézách.

Lidskost je všude. Svoji tvář ukazuje v těch nejlepších i nejhorších situacích. Vlastně se stává jen zřídka, že se do otevřené jímky spláchnou všechno, co je čisté, plné světla a naděje.

A dochází k tomu tehdy, když vstoupí lidi ze 4. týmu oddělení vražd.

Coronation Gardens je spleť šedivých bungalovů s rovnou střechou. Jsou identické a obehnané vysokými betonovými zdmi, které nabízejí sice více soukromí, ale méně světla, ať už v metaforickém, nebo jiném smyslu. Prostě jen bezútěšné malé sídliště v bezútěšné postranní ulici v severním Londýně, asi pět minut pěšky od rušné Turnpike Lane, což je dle slov realitních makléřů oblast pulzujícího multi-kulti života. A oblast bohatá na zločinnost a obchody, kde prodávají jen samé blbosti – dle slov Parnella.

Jinými slovy se jedná o místo, kde člověk zakotví, pokud má omezený rozpočet a málo jiných možností, což zahrnuje téměř většinu Londýňanů mladších třiceti let.

Samozřejmě je ale lepší tady žít než umřít.

„Dvacet dva. To je moje nejmladší,“ říkám Parnellovi, když nečinně postáváme před číslem padesát a čekáme, až nám pokyne

hlídkující policista v uniformě. Technicky bychom klidně mohli jít dál, ale řídí se jasnými instrukcemi, které mu udělila Mo Vickeryová, patoložka a náš paprsek slunce. „*Nepouštějte dovnitř žádného dalšího prevíta, a je mi jedno, jestli se jedná o komisaře, nebo arcibiskupa z Canterbury.*“ A soudě podle jeho výrazu, kdy má evidentně pěkně stažený zadek, bych řekla, že už ho Vickeryová seštěkala, nebo dokonce porafala. I když je mezi tím jen nepatrný rozdíl. V obou případech vás úplně stejně mrazí kolem páteře.

Parnell je překvapený. „Nejmladší? Dvaadvacet? No, ta máš štěstí. Můj druhý případ bylo šestileté dítě, kterého se někdo zbavil ve Violet Hill Park. Ušetřím tě detailů, ale řeknu ti jen to, že jsem téměř měsíc nemohl vůbec jíst. Zhubnul jsem snad tunu.“

Tím si řekl o další otázku.

„A kolik máš dole teď?“

Parnell si pohladí nápadně zredukované břicho. „Deset kilo. Sice nejsem vítězem soutěže Rekordman roku v hubnutí, ale špatné to není, co?“

„Mluvíš v kilech? Jenom fanatici do fitness používají kila. Běžnou terminologii, prosím.“

„Pak je to asi kámen a půl. A, Kinsellová, nejsem žádný fanatik do fitness. Jen přecházím na zdravější životní styl.“

„Vím, o co jde,“ přikývnu a neúspěšně se snažím zachovat si vážnou tvář. „Neprošel jste fyzickým testem, že jo?“

„Špatně.“

Šťouchnu do něj. „Ale no tak, mně to říct můžete.“

„A taky ti to říkám – u testů jsem prošel.“

Zakroutím hlavou. „Tak to vám nevěřím. Neexistuje žádný důvod, proč byste vyměnil jídlo z KFC za chia semínka, pokud by vás k tomu *ona* ze zdravotních důvodů nedokopala.“